

YAVRU KEDİ

Sokaktaki yavru kediyle oynayan çocuklar, acımasızdı, içlerinden geldiği için değil, istedikleri için de değil sadece ve sadece acının ne demek olduğunu bilmediklerinden. Bazı çocuklarda acıma duygusu yoktu, çünkü onlar yaşamın insanlara ve bütün tabiattaki canlılara verilmiş en büyük en güzel ve en değerli armağan olduğunun farkında değildiler. Bilmediklerinden yavru kediyi hop havaya kaldırıyor, havada zıplatıp, yere vuruyordular. Küçük, bedenine yumruk kadar kafası büyük geliyordu yavru kedinin. Kim bilir belki de gözlerindeki, nemden irinden dolayı büyümüşü kafası. Kafası bir yumruk, küçük bedeni bir yumruk daha, eder sana iki yumruk. Koskoca tabiatla iki yumruk kadar yer kaplayan küçük, minnacık bir yavru kedi. Çocuklar iki yumruk kadar yavru kediyi tekmeleyip, gülüşüyor ve bundan da büyük zevk alıyordular. Çocukların en küçüğü sırasının gelmemesine,

Ben de vurucam, ben daha çok vurucam.

Diye itiraz ediyordu. Yavru kedi sanki tabiata, insanlığa, Mucize kelimesine örnek olsun diye gönderilmişti. Ama mucize kendisine verilen acıdan, itilmekten bıkmış, öyle bir feryatla bağıyordu ki, Ahmet oturduğu balkondan o acı dolu haykırışa kulak kabartmış ve çocukların gülüşmeleri arasında acıyla bağırarak kedinin inleyen sesini duymuştu. Bilirdi çocukların acımasız, bilirdi çocukların merhametsiz olduğunu, o da bilirdi çocukların, bildiklerinden değil, bilmediklerinden küçük yavrucağa eziyet ettiklerini. Feryadı duyar duymaz balkondan indi ve çocuklara doğru yürümeye başladı.. Onu gören çocuklar, korkuyla kaçmış, uzaklaşmıştı. Yavruyu tek eliyle yerden almış eve getirmişti. Eve getirdiğinde kediye şöyle bir karşıdan bakmış ve kedinin iki gözünün de irinle kapanmış olduğunu görmüştü. Küçük yavru kediyi avucuna aldığı gibi soluğu, haftada en az iki üç kez önünden geçtiği camekanından hasta veya yaşlı, kedileri ve köpekleri gördüğü ama içerisine hiç girmediği veterinerine götürmüştü.

Veteriner işini ve hayvanları seven birine benziyordu. Büyük bir dikkatle kediyi muayene eden veteriner, muayeneyi bitirdiğinde, üzülerek kafasını iki yana sallamış, koltuğuna oturup Ahmet e acıyarak bakmış ve kırılmasını istemeden,

İki gözü de kör, demişti.

Peki, ne olacak, iyileştiremez misiniz?

Mümkün değil, iltihap bütün kafasını kaplamış. Kesinlikle kör kalacak. Kedi senin mi?

Hayır, o bir sokak kedisi.

Bak yanlış anlama ama yaşaması çok zor olur. İstersen uyutayım.

Uyutmak derken?

Veteriner nazik olmaya çalışmış, o acı kelimeyi kullanmak istememişti. Sonradan anlamıştı uyutmanın ne demek olduğunu. Ama buna kesinlikle izin veremezdi. Hele hele kısa bir süre önce annesini kaybeden Ahmet. Bu dünyadaki, her şeyini yani annesini iki ay önce kaybetmiş, acısını hala yüreğinde hissediyordu. O da uyumuştü ve hiç uyanmamıştı. Bir sabah kalktığında annesinin hala uyanmadığını fark etmiş ve korkuyla onu uyandırmaya çalışmıştı ama annesinin sonsuz bir uykuya daldığını acı da olsa anlamıştı. Annesinin her zamanki nasihatleri kulağında yankılanmaya başlamıştı bile.

Bütün tabiat Allahın mucizesidir. Ve bu dünyadaki herkesin, her şeyin yaşamaya hakkı vardır. Elinden geldiğince karıncayı bile ezme. E mi benim güzel Ahmet im. E mi benim yavrum.

Yavru kediyi muayene masasından alıp, hışımla sokağa çıkmış, başka veterinerler aramıştı. Ama sanki hepsi birbiriyle anlaşmış gibi aynı kelimeyi söylüyorlardı. Uyutmak. Uyutmak. Uyutmak, nefret ediyordu uyutmak kelimesinden artık. Çaresiz eve dönmüş ve yavru kediyi yaşatma yollarını aramaya başlamıştı. Şırınga demişti yakınlardaki bir komşusu,

Şırıngaya sütü çekeceksin sonra da ağzına bir güzel damlatacaksın.

Şırıngayla beslemişti kedisini ama bu gece işe, İstanbul a gidecekti. Muavinlik yaptığı şehirlerarası otobüste olması gerekiyordu tam gece saat on ikide, belki de iki gün boyunca dönmeyecekti eve. Sokağa salamazdı, sokakta çocuklar daha da kötüsü, sokak köpekleri vardı. Komşuları burun kıvrımış, hatta bir tanesi.

Ayy! Yavru kedi, hem de kör, hayatta eve almam. Demişti.

Telefona cevap veren belediye memuru ise kasabada sadece küçük bir köpek barınağı olduğunu, onunda ağzına kadar dolu olduğunu söylemişti. Evde tek başına bıraksa, küçücük yavrucak bir yere sıkışacak, belki de açlıktan ölecekti. Bahçeye salsa, bir yerlere yiyecek bir şeyler bıraksa, o da olmazdı, çünkü sadece süt içebiliyordu daha. Annesi öldüğünden beri bu kadar çaresiz hissetmemişti kendini. Ağlamaklıydı, bir çare düşünüyordu ama yok, hiçbir çaresi yoktu. Bir sigara yaktı, derin derin düşündü ve yavru kediyi de yanında götürmeye karar verdi. Hemen mutfaktan boş bir kutuya üç dört tane delik açtı ve yeterli hava alıp alamayacağını denemek için kediyi kutuya koyup, test etti. Oluyordu, yavru kedi uysallıkla gece yarısına kadar kartonda hiç ses çıkarmadan durmuştu.

Saat gece yarısı olduğunda elinde kartonu şehirlerarası otobüs garındaydı. Çalıştığı otobüsün şoförüne yaklaştı ve selamlaştı.

O elindeki ne lan?

Kaptan bu benim kedim, bırakacak bir yerim yoktu. Eğer izin verirsen, otobüste saklarım, kimseye bir zararı olmaz.

Lan oğlum, bırak bu işleri ne işin var senin kediyi köpekle.

Fazlada üsteleyemiyordu Ahmet i, çünkü Ahmet e acıyordu annesi öldüğünden beri. Tanırdı annesini, çok ta iyiliği geçmişti kendine. Börekler yapıp yollardı şoför ve muavinlere.

Bak bir müşteri bile sesini duyup rahatsız olursa, atarım otobüsten haberin olsun.

Sağ ol kaptan.

Dur bir bakayım şu kerataya.

Kaptan kutuya kediyi sevmek için yavaşça eğildi. Ahmet in elindeki kutunun ağzını açınca gözlerine inanmakta zorlandı. Ahmet e gülerek baktı ve

Kör mü la bu?

Evet kaptan.

Neyse, sen şimdi bavulları almaya başla. İçeriye bir göz atın, eksikleri falan tamamlayın. Ben yazıhaneye gidiyorum.

Ahmet, yavru kedisini, otobüsün uygun bir yerine sakladı ve hemen işine koyuldu. Kaptan yazıhaneye varmış, yazıhanedekilerle konuşmaya başlamıştı bile. Yazıhane müdürü, kaptana merakla,

O neydi la senin muavinin elindeki?

Kör, bir yavru kedi. Kutunun içine koymuş, yanımda getireceğim diyor. Bir şey diyemedim, garibime. Annesi öldükten sonra çok değişti çocukcağız.

Senin muavinin bir gözü görmüyor ya ondan besliyordur ha!

Kaptan, söylenenlere kulak asmadan, bir sandalye çekti ve oturdu. Biraz gerildikten sonra bir sigara yaktı.

Ne yaparsa yapsın, sen bize çay koysana lak lak yapacağına.

Ahmet, işlerinin arasında, kedisini sık sık kontrol ediyor ve onunla bir insanmış gibi konuşuyordu. Yavru kediyi yaşattığı için de kendisiyle gurur duyuyordu.

Eğer miyavlırsan seni otobüsten atacakmış, yok öyle yağma. Seni otobüsten atarsa, bende basarım istifayı, beraber döneriz. Değil mi annecim?